

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie B. B. skazanego z art. 300 § 2 k.k. i innych,
po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2023 r. w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z 15 lutego 2022 r. sygn. VII Ka 811/21, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Chorzowie z 30 lipca 2021 r. sygn. VII K 790/18; na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 in fine k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. i art. 523 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

- 1. pozostawić kasację obrońcy skazanego bez rozpoznania;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. O., Kancelaria Adwokacka, kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści dwa i 80/100) zł, zawierającą 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji z urzędu;**
- 3. zarządzić zwrot na rzecz skazanego B. B. uiszczonej opłaty od kasacji w kwocie 450 zł;**
- 4. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 30 lipca 2021 r. sygn. VII K 790/18 Sąd Rejonowy w Chorzowie rozstrzygnął co do odpowiedzialności karnej B. B. , którego to uznał za winnego tego, że:

1. w okresie 23-24 lipca 2007 r. w U. w celu udaremnienia wykonania prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z 13 grudnia 2001 r. sygn. akt XIV GC 2572/00/5/9, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 21 listopada 2002 r. sygn. akt I ACa 424/02 oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskania dla siebie kredytu uszczuplił zaspokojenie swoich wierzycieli M. S. i W. W. przez to, że rzeczywiście obciążył składniki swojego majątku zajęte w postępowaniu egzekucyjnym oraz zagrożone zajęciem egzekucyjnym zawierając z Bankiem w U. umowę o kredyt gotówkowy nr [...], zaciągając w ten sposób zobowiązanie pieniężne w kwocie 7 000 zł, przy czym zawierając umowę, przedłożył poświadczające nieprawdę pisemne oświadczenie, że nie toczy się względem niego postępowanie egzekucyjne oraz przedłożył poświadczający nieprawdę dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu, w którym brak było informacji o zajęciu wynagrodzenia z tytułu świadczeń alimentacyjnych - co stanowiło okoliczność o istotnym znaczeniu dla uzyskania wnioskowanego wsparcia finansowego, wprowadzając przedstawicieli banku w błąd co do możliwości wywiązania się z zaciąganego zobowiązania finansowego oraz swojej sytuacji finansowej, czym doprowadził Bank w U. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 7 000 zł, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 300 § 2 k.k., art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., sąd wymierzył mu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. działając w krótkich odstępach czasu przy wykorzystaniu takiej samej sposobności, dopuścił się ciągu przestępstw w ten sposób, że:

a) w okresie 8-9 października 2008 r. w U. w celu udaremnienia wykonania prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z 13 grudnia 2001 r. sygn. akt XIV GC 2572/00/5/9, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 21 listopada 2002 r. sygn. akt I ACa 424/02 i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania dla siebie kredytu, uszczuplił zaspokojenie swoich wierzycieli M. S. i W. W. przez to, że rzeczywiście obciążył składniki swojego majątku zajęte w postępowaniu egzekucyjnym oraz zagrożone zajęciem egzekucyjnym zawierając z Bankiem w U. umowę o kredyt nr [...], zaciągając w ten

sposób zobowiązanie pieniężne w kwocie 10 500 zł, przy czym zawierając umowę, przedłożył poświadczające nieprawdę pisemne oświadczenie, że nie toczy się względem niego postępowanie egzekucyjne oraz przedłożył poświadczający nieprawdę dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu, w którym brak było informacji o zajęciu wynagrodzenia z tytułu świadczeń alimentacyjnych - co stanowiło okoliczność o istotnym znaczeniu dla uzyskania wnioskowanego wsparcia finansowego, wprowadzając przedstawicieli banku w błąd co do możliwości wywiązania się z zaciąganego zobowiązania finansowego oraz swojej sytuacji finansowej, czym doprowadził Bank w U. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10 500 zł;

b) w dniu 29 października 2008 r. w U. w celu udaremnienia wykonania prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z 13 grudnia 2001 r. sygn. akt XIV GC 2572/00/5/9, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 21 listopada 2002 r. sygn. akt I ACa 424/02 i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania dla siebie kredytu, uszczuplił zaspokojenie swoich wierzycieli M. S. i W. W. przez to, że rzeczywiście obciążył składniki swojego majątku zajęte w postępowaniu egzekucyjnym oraz zagrożone zajęciem egzekucyjnym zawierając z Bankiem w U. umowę o udzielenie kredytu i wydanie karty kredytowej VISA [...] nr [...], zaciągając w ten sposób zobowiązanie pieniężne z tytułu przyznanego limitu kredytowego w kwocie 3 000 zł, przy czym zawierając umowę, przedłożył poświadczający nieprawdę dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu, w którym brak było informacji o zajęciu wynagrodzenia z tytułu świadczeń alimentacyjnych - co stanowiło okoliczność o istotnym znaczeniu dla uzyskania wnioskowanego wsparcia finansowego, wprowadzając przedstawicieli banku w błąd co do możliwości wywiązania się z zaciąganego zobowiązania finansowego oraz swojej sytuacji finansowej, czym doprowadził Bank w U. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3 000 zł;

c) w okresie 27-29 stycznia 2009 r. w U. w celu udaremnienia wykonania prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z 13 grudnia 2001 r. sygn. akt XIV GC 2572/00/5/9, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 21 listopada 2002 r. sygn. akt I ACa 424/02 i w celu osiągnięcia korzyści

majątkowej oraz uzyskania dla siebie kredytu, uszczuplił zaspokojenie swoich wierzycieli M. S. i W. W. przez to, że rzeczywiście obciążył składniki swojego majątku zajęte w postępowaniu egzekucyjnym oraz zagrożone zajęciem egzekucyjnym zawierając z Bankiem w U. umowę o kredyt gotówkowy w złotych na cele konsumpcyjne dla osób fizycznych nr [...], zaciągając w ten sposób zobowiązanie pieniężne w kwocie 25 500 zł, przy czym zawierając umowę, przedłożył poświadczające nieprawdę pisemne oświadczenie, że nie toczy się względem niego postępowanie egzekucyjne oraz przedłożył poświadczający nieprawdę dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu, w którym brak było informacji o zajęciu wynagrodzenia z tytułu świadczeń alimentacyjnych - co stanowiło okoliczność o istotnym znaczeniu dla uzyskania wnioskowanego wsparcia finansowego, wprowadzając przedstawicieli banku w błąd co do możliwości wywiązania się z zaciąganego zobowiązania finansowego oraz swojej sytuacji finansowej, czym doprowadził Bank w U. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 25 500,00 zł, czym wyczerpał każdorazowo znamiona przestępstwa z art. 300 § 2 k.k., art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. sąd wymierzył mu jedną karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

3. w dniu 23 września 2008 r. w Ustroniu w celu udaremnienia wykonania prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z 13 grudnia 2001 r. sygn. akt XIV GC 2572/00/5/9, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 21 listopada 2002 r. sygn. akt I ACa 424/02 uszczuplił zaspokojenie swoich wierzycieli M. S. i W. W., rzeczywiście obciążając składnik swojego majątku zagrożony zajęciem egzekucyjnym w postaci samochodu osobowego marki F. [...] o nr nadwozia [...] o wartości 10 500 zł poprzez przeniesienie własności tego pojazdu na rzecz Banku S A. w W. tytułem zabezpieczenia spłaty wierzytelności Banku S A. w W. wynikającej z umowy o kredyt gotówkowy A. nr [...] w wysokości 42 500,00 zł z dnia 25 października 2005 r., czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. i za to na mocy art. 300 § 2 k.k. sąd wymierzył mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Ponadto sąd rejonowy w tym wyroku:

4. na mocy art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. oraz art. 91 § 2 k.k. w miejsce kar orzeczonych wobec oskarżonego w punktach 1-3 wymierzył oskarżonemu karę łączną w wymiarze 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
5. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;
6. na mocy art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do pisemnego informowania Sądu o przebiegu okresu próby, co 6 (sześć) miesięcy, w okresie próby;
7. na mocy art. 72 § 1 pkt 8 k.k. zobowiązał oskarżonego do wykonania prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 13 grudnia 2001 r., sygn. akt XIV GC 2572/00/5/9, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 listopada 2002 r., sygn. akt I ACa 424/02, w terminie 2 (dwóch) lat od dnia uprawomocnienia się wyroku;
8. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o advokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. O. kwotę 1 343,16 zł (tysiąc trzysta czterdzieści trzy złote szesnaście groszy) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;
9. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. S. kwotę 800,00 (osiemset) złotych tytułem zwrotu wydatków;
10. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od powyższego orzeczenia Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z 15 lutego 2022 r. sygn.VII Ka 811/21, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok oraz zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego B. B., zaskarżając je w całości. Obrońca zarzucił zaskarżonemu wyrokowi na mocy art. 523 § 1 - 4 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 4 i 7 k.p.k. naruszenie:

1. art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez procedowanie w sprawie i końcowo wydanie wyroków odpowiednio przez sąd rejonowy, a następnie okręgowy pomimo tego, że przyjmując, iż roszczenie kierowane w stosunku do oskarżonego przez M. S. i W. W. przekracza 1 mln zł to właściwym do rozpoznania sprawy w I instancji powinien być sąd okręgowy a w II sąd apelacyjny (kwalifikacja prawna w części dot. art. 286 § 1 k.k. winna być uzupełniona o art. 294 § 1 k.k.). Tym samym w konsekwencji w sprawie orzekały sądy niższego niż ustawowy rzędu.
2. art. 72 § 1 pkt 8 k.k. poprzez zobowiązanie oskarżonego do wykonania prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 13 grudnia 2001 r. o sygn. akt XIV GC 2572/00/5/9, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 listopada 2002 r. o sygn. akt I ACa 424/02, w terminie 2 (dwóch) lat od dnia uprawomocnienia się wyroku, co powoduje, że zaskarżony wyrok jest zarówno de facto, jak i de iure niewykonalny, w tym zachodzi sprzeczność jego treści z toczącym się postępowaniem upadłościowym w stosunku do oskarżonego (jako upadłego) przed Sądem Rejonowym w Bielsku - Białej pod sygn. VI GUp 233/19 i nadal prawomocnym postanowieniem o ogłoszeniu upadłości wydanym w tej sprawie, w tym w szczególności z celem samego postępowania upadłościowego, w którym ma nastąpić oddłużenie upadłego (istnieje wszakże wprost sprzeczność wynikająca z wykonania wyroku sądu karnego z potencjalnym umorzeniem zobowiązań upadłego); a nadto zobowiązanie to jest sprzeczne z treścią art. 40 i 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 3 k.k. albowiem każdy ma prawo do sprawiedliwego procesu, którego wynik nie będzie naruszał zasady humanitaryzmu, co w niniejszej sprawie zostało zaistniało, albowiem zobowiązanie oskarżonego do wykonania w całości zapadłych uprzednio wyroków sądów cywilnych w ciągu dwóch lat, przy: trwającym postępowaniu upadłościowym, wieku oskarżonego (60 lat), jego dolegliwościach zdrowotnych (szereg zaburzeń psychicznych) jawi się jako

poddanie go poniżającemu i niehumanitarnemu traktowaniu oraz powoduje trwałą niewykonalność zapadłych orzeczeń w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.; oraz nadto orzeczenie spornego środka stoi w sprzeczności z samym celem orzekania obowiązków z art. 72 § 1 pkt 8 k.k. albowiem jego istotą powinno być zapobieganie popełnieniu przez oskarżonego przestępstw w przyszłości gdzie absolutnie nie istnieje w stosunku do B. B. jakkolwiek negatywna prognoza kryminologiczna, aby chciał on jakiegokolwiek przestępstwa w przyszłości popełnić.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o: uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach o sygn. akt VII Ka 811/21 w całości oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Chorzowie o sygn. VII K 790/18 w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Katowicach jako sądowi I instancji do ponownego rozpoznania (pkt 3 kasacji) oraz „z ostrożności procesowej”, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w części orzeczenia o karach i środkach karnych i odstąpienie od ich orzekania w całości, w tym w szczególności poprzez uchylenie obowiązku wykonania wskazanych na wstępie wyroków sądów cywilnych (pkt 7 wyroku sądu rejonowego; pkt 4 kasacji). Ponadto obrońca w wywiedzionej kasacji wniósł o orzeczenie o kosztach obrony z urzędu za postępowanie kasacyjne, według norm prawem przepisanych, albowiem nie zostały one ani w części, ani w całości pokryte.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarządzeniem Sędziego Sądu Okręgowego w Katowicach z 25 maja 2022 r. sygn. akt VII WKK 8/22, została przyjęta kasacja obrońcy skazanego B. B., jako odpowiadająca warunkom formalnym.

Analiza treści zarzutów kasacyjnych sformułowanych przez obrońcę skazanego B. B., w świetle przebiegu postępowania karnego w niniejszej sprawie, nakazuje

uznać jednak tę kasację za niedopuszczalną z mocy ustawy, wobec czego należało pozostawić ją bez rozpoznania.

Na wstępie, należy zauważyć, iż kwota 1 000 000 zł (jeden milion złotych), do której odnosi się skarżący w podniesionym przez siebie zarzucie kasacyjnym, nie jest kwotą wskazującą na wartość mienia objętego czynami przypisanymi skazanemu B. B. w ramach zaskarżonego rozstrzygnięcia. B. B. został bowiem skazany za czyny polegające na doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, którego wartość łączna nie przekroczyła nawet 100 000 zł (sto tysięcy złotych). Kwota 1 000 000 zł (jeden milion złotych) zawarta w argumentacji zarzutu skarżącego, w istocie występowała w opisie czynu zarzucanego wówczas oskarżonemu B. B., określała ona jednak wysokość roszczenia ciążącego na oskarżonym w chwili realizacji zachowań, o których mowa w akcie oskarżenia, nie odnosiła się ona natomiast do wartości szkody spowodowanej zachowaniem objętym aktem oskarżenia. Innymi słowy, była ona elementem opisu zachowania skarżącego, wskazującego na zaistnienie czynu zabronionego polegającego na uszczupleniu zaspokojenia roszczenia wierzyciela. Sama jednak wysokość uszczupień, o których dokonanie prokurator oskarżył B. B., nie przekroczyła 100 000 zł (stu tysięcy złotych). Powyższe okoliczności procesowe nie pozwalają więc na uznanie, iż uszczuplenie, jakiego dopuścił się skazany, stanowić mogło mienie, którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekraczała 1 000 000 zł (jeden milion złotych). Wobec takiego stanu rzeczy, sąd rejonowy był sądem właściwym do rozpoznania sprawy, niemożliwym jest więc uznanie, iż w przedmiotowej sprawie mogło dojść do naruszenia właściwości rzeczowej sądu okręgowego, o której mowa w art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k.

W kontekście zarzutu obrazy art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 8 k.k. zauważyć należy, iż także i ten, nie znajduje oparcia w rzeczywistości procesowej w przedmiotowej sprawie. Art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. formułujący bezwzględną przesłankę odwoławczą w postaci sprzeczności w treści orzeczenia (w tym przypadku wyroku), uniemożliwiającej jego wykonanie odnosi się do sytuacji, w której sprzeczność występuje między poszczególnymi jego rozstrzygnięciami, jej istnienie powoduje zaś, iż wykonanie wyroku staje się

niemożliwe. Regulacja ta nie obejmuje zaś sytuacji, kiedy ewentualna sprzeczność, jedynie utrudnia, lecz nie uniemożliwia wykonania takiego wyroku. Jeżeli bowiem po stronie skarżącego istnieją wątpliwości co do kwestii związanych z wykonaniem wyroku, zgodnie z art. 13 § 1 k.k.w., może on wystąpić do sądu, który wydał orzeczenie, aby ten je rozstrzygnął (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 września 2010 r. sygn. II KK 42/10).

W kontekście zarzutów kasacyjnych Sąd Najwyższy przypomina, że art. 523 § 2 k.p.k. formułuje pewne ograniczenia odnoszące się do dopuszczalności wniesienia kasacji. Zgodnie z dyspozycją tego przepisu, kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. W świetle tej regulacji – w sytuacji, gdy pomimo uznania skazanego za winnego prawomocnym wyrokiem, sąd nie wymierzył mu kary bezwzględnego pozbawienia wolności – kasacja jest niedopuszczalna. Celem tego uregulowania jest ograniczenie wpływu do Sądu Najwyższego spraw, które nie są na tyle poważne, aby uruchamiać w ich przypadku kontrolę o charakterze nadzwyczajnym. Ustawodawca przewidział jednak, że ograniczenie to nie będzie dotyczyło sytuacji, gdy strona postępowania kasację opiera na tzw. bezwzględnej przyczynie odwoławczej wskazanej w art. 439 k.p.k. (art. 535 § 4 pkt 1 k.p.k.). Ranga tego rodzaju uchybień o fundamentalnym znaczeniu powoduje bowiem, że wyrok taki nie może się ostać niezależnie od tego, jaka kara została orzeczona. Tak więc stwierdzenie zaistnienia przesłanki wskazanej w art. 439 k.p.k. skutkuje koniecznością uchylenia zaskarżonego orzeczenia, bez badania czy uchybienie takie miało wpływ na jego treść.

Mając na uwadze konstrukcję zarzutów podnoszonych przez skarżącego w postaci obrazy art. 439 § 1 pkt 4 i 7 k.p.k. zauważyć należy, iż w istocie ograniczenie, o którym mowa powyżej, nie obejmuje swoim zakresem kasacji wskazującej na bezwzględne przyczyny odwoławcze z art. 439 § 1 k.p.k., czego świadomością z pewnością miał autor omawianego nadzwyczajnego środka odwoławczego, to środek ten, nie może zostać przez Sąd Najwyższy rozpoznany merytorycznie.

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, podniesienie zarzutu uchybienia określonego w art. 439 § 1 k.p.k. w istocie daje podstawę do uznania kasacji za prawnie dopuszczalną i kwalifikującą się do rozpoznania, ma to jednak miejsce jedynie wówczas, kiedy wskazywane uchybienie ma rzeczywiście cechę naruszenia przewidzianego w art. 439 k.p.k. Nieskuteczne procesowo jest natomiast wnoszenie kasacji pod pozorem takiego uchybienia, dopatrując się wystąpienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych w oparciu o okoliczności, które nie dają podstaw do stwierdzenia ich zaistnienia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2018 r. sygn. III KK 687/18; postanowienie Sądu Najwyższego z 10 grudnia 2014 r. sygn. IV KK 215/14).

Respektując powyższe ograniczenia, obrońca skazanej mógł wnieść kasację tylko w sytuacji dostrzeżenia zaistnienia bezwzględnego powodu odwoławczego z art. 439 k.p.k. Takiego charakteru nie ma żaden z podniesionych w kasacji zarzutów. Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy, niemożliwym jest skuteczne wniesienie kasacji niepotwierdzającej zasadności zarzutów obraży art. 439 k.p.k., gdyż kara orzeczona wobec skazanego, nie jest karą bezwzględnego pozbawienia wolności. W tej sytuacji kasacja nie była dopuszczalna, a prezes sądu odwoławczego powinien odmówić jej przyjęcia. Skoro jednak kasację taką przyjął (nie dostrzegając jej niedopuszczalności), to obowiązkiem Sądu Najwyższego było orzeczenie o pozostawieniu jej bez rozpoznania. Mając na względzie fakt, że przy prawidłowej kontroli dopuszczalności kasacji powinno zostać wydane zarządzenie o odmowie jej przyjęcia, czego efektem powinno być zwrócenie skazanej uiszczonej opłaty od kasacji, Sąd Najwyższy zarządził zwrócenie uiszczonej opłaty od kasacji, wychodząc z założenia, iż wadliwy sposób wykonania czynności przez upoważnionego sędziego, nie może skutkować obciążeniem nienależną od samego początku opłatą od kasacji.

Zważywszy na sytuację majątkową i osobistą skazanego, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. należało go zwolnić od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne. Nadto, na podstawie § 17 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18),

uwzględniono wniosek obrońcy z urzędu o zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz kosztów za sporządzenie i wniesienie kasacji w wysokości 442,80 (czterysta czterdzieści dwa i 80/100) zł, zawierających 23% VAT, gdyż nie zostały one pokryte w całości ani w części.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, rozstrzygnął jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.